

ΠΟΛΥΧΡΟΝΗΣ ΚΟΥΤΣΑΚΗΣ

BABY BLUE

Μυθιστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Στον Σαρλό και στο κορίτσι του,
για εκείνο το βράδυ στη Φλωρεντία.
Τη συγκινήσατε – σας ζήλεψα τόσο γι' αυτό...
Σας το χρωστούσα.

—ΣΤΡΑΤΟ, ΚΑΛΗΣΠΕΡΑ, μου είπε η φωνή που είχα αρκετό καιρό ν' ακούσω.

Μια φωνή τόσο αρχοντική που κανείς, όταν την άκουγε, δεν θα πίστευε ότι ανήκει σε άστεγο.

—Καλησπέρα, Αντζελίνο, του είπα, παρατηρώντας στην οθόνη μου ότι είχε αλλάξει και πάλι τον αριθμό του κινητού του.

Ο Αντζελίνο δεν με παίρνει ποτέ τηλέφωνο, αν δεν του έχω ζητήσει κάποια πληροφορία από κείνες που μόνο αυτός μπορεί να ξετρουπώσει. Αυτή τη φορά δεν του είχα ζητήσει κάτι.

—Κάποτε μου είχες πει πως αν χρειαστώ οτιδήποτε από σένα..., μου είπε.

Ανακάθισα στο κρεβάτι.

—Πότε θες να συναντηθούμε; τον ρώτησα.

—Σε μία ώρα είναι καλά;

Περίμενα τη Μαρία να κατέβει στο δωμάτιό μου από λεπτό σε λεπτό. Είχαμε μέρες να βρεθούμε – εκείνη το είχε ζητήσει. Κι ένιωθα την ανάγκη να μείνω μαζί της, μακριά από τον κόσμο, δυνατότερη από ποτέ.

—Σε μία ώρα θα είμαι εκεί, του είπα με το τηλέφωνο σφηνωμένο ανάμεσα στον ώμο και στο αυτί μου, για ν' αρ-

χίσω να ντύνομαι και να κερδίσω χρόνο, αφού ποτέ δεν ξέρεις με την κίνηση στην Αθήνα τι θα σου τύχει.

Πάντα στήνουμε αυτόν που μας αγαπάει περισσότερο. Πάντα ποντάρουμε πως θα καταλάβει.

Εξήγησα στη Μαρία πως έτυχε κάτι επείγον. Όταν είσαι από την εφηβεία σου μ' έναν άνθρωπο, λίγες λέξεις αρκούν για να συνεννοηθείτε. Με τη Μαρία, συχνά δεν χρειάζονταν ούτε αυτές. Η κοιλιά της είχε αρχίσει κιόλας να φουσκώνει – ήταν μόλις στον τρίτο μήνα, όμως το μωρό της έμοιαζε ανυπόμονο να βγει και να μας κάνει παρέα. Συνέχιζα μέσα μου να το αποκαλώ «μωρό της» γιατί δεν ήξερα, και δεν είχα τολμήσει ακόμα να ρωτήσω, αν ήταν και δικό μου. Υπήρχαν δύο λόγοι γι' αυτό. Ο πρώτος πως, ακόμα κι αν δεν ήταν δικό μου το παιδί, θα το αγαπούσα σαν να ήταν. Ο δεύτερος, πως σκεφτόμουν καθημερινά την πιθανότητα να είναι δικό μου, και αισθανόμουν πως μια τέτοια ευτυχία με ξεπερνούσε, πως δεν ήξερα και δεν μπορούσα να τη διαχειριστώ. Ίσως και να μην άξιζα μια τέτοια ευτυχία.

Μπήκα στο Peugeot και ξεκίνησα για τον σταθμό του μετρό στους Αμπελόκηπους. Έχω σταμπάρει δρομάκια με εύκολο πάρκινγκ κοντά σε όλους τους σταθμούς που βρίσκονται σε ακτίνα μισής ώρας από το σπίτι μου. Διαλέγω κάθε φορά που χρειάζεται να κινηθώ διαφορετικό σταθμό για να μη δίνω στόχο. Στη δουλειά μου, το να περνάς απαρατήρητος είναι ένα από τα μεγαλύτερα προσόντα, και με 1.90 ύψος και λίγο πάνω από εκατό κιλά βάρος, σχεδόν όλο σε μυσ, ξεκινάω ήδη με μειονέκτημα. Ευτυχώς για μένα, οι περισσότεροι άνθρωποι στο μετρό κοιτάζουν πια κάτω.

Μόνο κάτω. Σαν να τους έχει αφαιρέσει η κρίση κάθε περιέργεια για τον κόσμο.

Η δουλειά μου είναι φροντιστής. Φροντίζω για επιθυμίες τόσο σκοτεινές, ώστε αρκετοί από τους πελάτες μου μοιάζουν έκπληκτοι όταν ακούνε τους εαυτούς τους να τις διατυπώνουν. Όχι τόσο έκπληκτοι, όμως, όσο όταν τους ζητώ να με πείσουν πως ο στόχος αξίζει να χτυπηθεί. Μια άμπλουτη κυρία που, πριν χρόνια, μου ζήτησε να φροντίσω τον συνέταιρό της, με αποκάλεσε «εκκεντρικό» όταν της εξήγησα πως η έρευνά μου έδειξε πως όσα μου είχε πει εναντίον του ήταν ψέματα – οπότε θα κρατούσα την προκαταβολή, όπως είχαμε συμφωνήσει, και δεν θα προχωρούσα με τη φροντίδα. Οι περισσότεροι, όταν με προσλαμβάνουν, δεν πολυπιστεύουν ότι εννοώ τους όρους που βάζω.

Έχουν ένα δίκιο οι πελάτες μου να σκέφτονται πως, αφού πληρώνουν ακριβά, έχουν δικαίωμα να απαιτούν την εκτέλεση των εντολών τους, δηλαδή την εκτέλεση των θυμάτων τους, χωρίς εξηγήσεις. Απλώς, όχι από μένα.

Όταν είσαι ο καλύτερος, δικαιούσαι να είσαι εκκεντρικός.

ΑΥΤΗ ΔΕΝ ΗΤΑΝ η πόλη μου. Ήταν κάτι άλλο, κάτι άρρωστο, που επιχειρούσε να μοιάσει, να ακουστεί, να μυρίσει σαν την Αθήνα, αλλά αποτύγχανε και το γνώριζε – σαν τον γέρο ζογκλέρ που έβλεπα εκείνη την ώρα μπροστά μου, στη μέση της πλατείας, να χάνει από τα μάτια του τη μία μπάλα μετά την άλλη, αλλά να σκύβει, να τις μαζεύει και να συνεχίζει να προσπαθεί. Γιατί δεν είχε τι άλλο να κάνει.

Το καλό με την Ομόνοια ήταν πως δεν περίμενε την καταστροφή των τελευταίων τριών χρόνων. Δεν αιφνιδίασε κανέναν με την κατάντια της. Είχε προφτάσει να βουτήξει στο σκοτάδι πολύ νωρίτερα, σαν να προέβλεπε την πορεία της χώρας και να 'θελε να πρωτοπορήσει. Σε κάθε γειτονιά της πόλης περπατούσες και αντίκριζες μια έκπληξη – εκεί που υπήρχε ένα κατάστημα, σε καλημέριζε ένα λουκέτο, εκεί που έβλεπες τον ταχυδρόμο ν' αφήνει γράμματα στα κουτιά μιας πολυκατοικίας, έβλεπες τα γράμματα στοιβαγμένα χάμω στην είσοδο, δίπλα σε κάποιο κορμί αστέγου απλωμένο στα σκαλιά, τυλιγμένο με μια κουβέρτα. Στην Ομόνοια όμως δεν ένιωθες έκπληξη. Τις γνώριζες αυτές τις εικόνες, τις έβλεπες καιρό πριν. Έτσι έφτασε να είναι το μόνο μέρος στην Αθήνα όπου ήξερες τι να περιμένεις, πρωί και, κυρίως, βράδυ. Είναι σπουδαίο πράγμα η σιγου-

ριά, όσο θλιβερή κι αν είναι η βεβαιότητά σου. Ιδιαίτερα όταν καθετί το αναπάντεχο που συμβαίνει στην πόλη σπρώχνει την πραγματικότητα όλο και πιο πολύ προς τα κάτω. Στην Ομόνοια, όπως έλεγε κι εκείνο το ωραίο τραγούδι της εφηβείας μου, ίσχυε το «δεν έχει πιο κάτω από δω».

Η ώρα πλησίαζε εννιάμισι το βράδυ, το σκοτάδι είχε πέσει για τα καλά και ο ανοιξιάτικος καιρός εκείνου του Φλεβάρη ευνοούσε όλα τα βαμπίρ να βγουν για να κυκλοφορήσουν – τόσο εκείνα που πίνουν το δικό τους αίμα, φάχνο-ντας φλέβα στα πόδια τους για να χτυπήσουν την ένεση, όσο κι εκείνα που βρίσκονται εκεί για να επωφεληθούν από την ανάγκη των άλλων. Το μετρό με έβγαλε έξω από τη διαφήμιση του Hondos Center για το νέο τμήμα του μαγαζιού, όπου οι πελάτες θα ανακάλυπταν, λέει, όλα τα μυστικά της σοκολάτας. Απ' έξω, ένας σκούρος Ανατολίτης είχε γονατίσει, βογκούσε. Από το μάγουλό του το αίμα τινάζόταν σαν πίδακας, κάποιος τον είχε μαχαιρώσει, κι αυτός προσπαθούσε μαζί μ' έναν φίλο του να σταματήσει, μ' ένα κομμάτι χαρτί, την αιμορραγία. Πέρασα δίπλα του χωρίς να δώσω περισσότερη σημασία, όπως και οι υπόλοιποι διαβάτες.

Το ραντεβού μας με τον Αντζελίνο δεν ήταν στο επί δώδεκα χρόνια στέκι του, πάνω στην πλατεία, εκεί όπου ζούσε μέχρι πέρυσι μαζί με τον Έκτορα, το αγαθό τεράστιο λυκόσκυλό του. Ο Έκτορας, που ήταν πια υπέργηρος και περπατούσε με δυσκολία, εξαφανίστηκε ένα βράδυ του περασμένου χειμώνα. Ο Αντζελίνο μου εξήγησε, τότε, πως τα πολύ πιστά σκυλιά φεύγουν όταν πρόκειται να φοβήσουν για να μη στενοχωρήσουν τα αφεντικά τους πεθαίνοντας μπροστά στα μάτια τους. Το αφεντικό είναι η οικογένε-

νειά τους και η οικογένεια δεν πρέπει να γίνει ευάλωτη από τον χαμό τους. Την επόμενη φορά που είδα τον Αντζελίνο, μόνο του πια στη συνηθισμένη του θέση στην πλατεία, τον είχα ρωτήσει γιατί δεν παίρνει έναν καινούριο σκύλο.

—Μα, αυτό θα σήμαινε πως ο Έκτορας μπορεί να αντικατασταθεί, μου απάντησε.

Περπάτησα γρήγορα, όχι μόνο για να μην αργήσω στο ραντεβού αλλά και για να απομακρυνθώ από τη δυσοσμία που βγάζουν τα στενά, που έχουν μετατραπεί σε δημόσιες τουαλέτες και εστίες μόλυνσης. Προσπέρασα τα περιπτερά που ήταν γεμάτα πορνοπεριοδικά, τους Νιγηριανούς που πουλούσαν τις τσάντες και τα ρολόγια-μαϊμού, τους Κινέζους που πουλούσαν μπρασελέ για ενεργειακή ισορροπία και κρέμες που γιατρεύουν πληγές και κάθε τύπου καρκίνο, τους Γεωργιανούς που με ρώτησαν σε μια γωνιά της Αγίου Κωνσταντίνου αν «θέλω», τους Κούρδους που εμφάνιζαν από το πουθενά κούτες με αφορολόγητα τσιγάρα, τις κοπέλες και τα αγόρια κάθε εθνικότητας που προσέφεραν οποιοδήποτε μέρος του σώματός τους για δέκα έως σαράντα ευρώ σε όποιον σεξουαλικά πεινασμένο ενδιαφερόταν, τα χρησιμοποιημένα πολύχρωμα προφυλακτικά από τις αρπαχτές τους, τα ρημαγμένα κτίρια όπου στοιβάζονται δεκάδες άνθρωποι σε γκαρσονιέρες των τριάντα τετραγωνικών. Αν, αντί για τις δέκα ελιές που είχε φυτέψει ο δήμος για να συμβολίζουν τις δέκα φυλές της αρχαίας Αθήνας, είχε φυτευτεί μία για κάθε σύγχρονη φυλή που τριγυρίζει την πλατεία, η Ομόνοια θα γινόταν πνεύμονας πρασί-νου για την πόλη. Αυτό όμως δεν θα βοηθούσε και πολύ όσους αγόρασαν τα τελευταία χρόνια τα πιο κεντρικά οικόπεδα της περιοχής για ένα κομμάτι ψωμί.

Προχώρησα στην Αγίου Κωνσταντίνου ρίχνοντας συχνά ματιές κάτω για να μην πέσω σε κάποιο από τα φρεάτια που δεν έχουν πια σχάρες. Οι συμμορίες δεν έβρισκαν πλέον πολλά αγάλματα για να ξηλώσουν, μετά τις αντιδράσεις των κατοίκων που ξεσηκώνονταν σε όλη την Αθήνα για την καταστροφή των μνημείων. Έτσι, άρχισαν ξανά να κλέβουν σχάρες και μεταλλικά καπάκια, για να τα λιώσουν σε χυτήρια – ο χαλκός προσφέρει γρήγορα κι εύκολα λεφτά, και κανείς δεν είχε όρεξη και αντοχή να ξεσηκωθεί για τους υπονόμους. Ούτε και η αστυνομία, μια και οι ιδιοκτήτες των δύο μεγαλύτερων χυτηρίων της πόλης ενίσχυαν οικονομικά αρκετούς βουλευτές της Αθήνας, όπως είχε αποκαλύψει ένα ανεξάρτητο site μία ημέρα πριν κλείσει μυστηριωδώς. Όταν δεν κοιτούσα κάτω, έριχνα ματιές σε όσες βιτρίνες είχαν παραμείνει ανέπαφες από τα επεισόδια που γίνονται τακτικά στην περιοχή. Έμοιαζαν οχυρωμένες σαν να περίμεναν την επόμενη επέλαση του στρατού.

Πριν φτάσω στο Εθνικό Θέατρο, έκοψα δεξιά και, διακόσια μόλις μέτρα μετά, βρέθηκα να περπατάω τη Σατωβριάνδου. Ένιωσα πως είχα διακτινιστεί ξαφνικά σε μια άλλη πόλη, σε έναν χρόνο που ένωνε το παρελθόν με το μέλλον ξεσκαρτάροντας μόνο το τριγύρω παρόν που δεν αφορούσε κανέναν μες στην ασχήμια του. Χάζεψα για λίγο το αρχοντικό διατηρητέο πολιτιστικό κέντρο και απέναντι το ιστορικό «καφενείο των μουσικών», και χτύπησα το κουδούνι του γειτονικού νεοκλασικού κτιρίου, που έμοιαζε από θαύμα να έχει γλιτώσει από τα γκράφιτι και τα συνθήματα εναντίον των μπάτσων και των τραπεζών που κομούσαν την υπόλοιπη γειτονιά.

Στην πραγματικότητα, δεν είχε υπάρξει κανένα θαύμα.

Απλώς, όταν γράφτηκαν τα πρώτα συνθήματα, οι άνθρωποι του Αντζελίνο κατέβηκαν κι έβαψαν τους τοίχους και την πόρτα ξανά, μένοντας επί σαραντα οχτώ ώρες έξω από το κτίριο για να βεβαιωθούν πως όσοι είχαν γράψει τα συνθήματα θα τους δουν, και θα ξέρουν με ποιους έχουν να κάνουν. Όπως λέει ο υπαρχηγός Ντεγκάρμοτ, στην *Κυρία της Λίμνης*, μια ταινία του 1947 όπου δυστυχώς δεν υποδύεται τον Μάρλοου ο Μπόγκαρτ, «αν χώσεις τη μύτη σου στις δουλειές μου, θα ξυπνήσεις σ' ένα δρομάκι με τις γάτες να σε κοιτάζουν». Κι επειδή ο Αντζελίνο έχει φίλους στην ΕΥΠ, τους οποίους είχε βοηθήσει στο παρελθόν όταν το χρειάστηκαν, ολόκληρο το τετράγωνο γύρω από το νεοκλασικό είχε μείνει καθαρό από κάμερες, ώστε να μην υπάρχει περίπτωση να καταγράψουν κάτι με το οποίο θα μπλέξει ο ίδιος ή κάποιος δικός του.

Μια άγνωστη φωνή απάντησε στο κουδούνισμά μου και με ρώτησε ποιος είμαι. Είπα το όνομά μου –το κανονικό, αυτό με το οποίο γεννήθηκα, όχι αυτό που γράφει η ταυτότητά μου– κι άκουσα τον χαρακτηριστικό θόρυβο στην πόρτα για να μπω.

Ένας φουσκωτός περίμενε πίσω από την πόρτα. Τον έλεγαν Τζίμη, και ήταν εδώ και δυο χρόνια το πρωτοπαλίκαρο του Αντζελίνο. Αν το στήθος του ήταν λίγο μεγαλύτερο, θα μπορούσε να γίνει εξώφυλλο στο περιοδικό *Τα αναβολικά και εσείς*. Ή στο *Penthouse*. Παρόλο που γνωριζόμασταν ελάχιστα, ο Τζίμης δεν φαινόταν να με συμπαθεί ιδιαίτερα. Για την ακρίβεια, καθόλου. Αισθανόταν άβολα όταν βρισκόμασταν στον ίδιο χώρο, είτε αυτός ήταν η πλατεία της Ομόνοιας είτε το εντυπωσιακό νεοκλασικό. Μου έδειξε να προχωρήσω προς το εσωτερικό του σπιτιού χωρίς ν'

ανοίξει το στόμα του. Είμαι κι εγώ οπαδός της περιορισμένης ομιλίας, αλλά προτιμώ αυτή να προκύπτει από επιλογή, όχι επειδή ο ομιλητής ξέρει μόνο να γρουλίζει.

Μπήκα στο σαλόνι και, βλέποντας τον κόσμο τριγύρω –περίπου είκοσι άτομα– σκέφτηκα πως, με το μαύρο τζιν και την παλιά μάλλινη γκρι μπλούζα που φορούσα, ήμουν μακράν ο πιο κακοντυμένος άνθρωπος εκεί μέσα. Δεν πρόλαβα να σκεφτώ κάτι άλλο, γιατί το βλέμμα μου ακολούθησε τα βλέμματα όλων των καλεσμένων, που κοιτούσαν προς την ίδια κατεύθυνση.

Και αναρωτήθηκα αν ήταν δυνατόν τα μάτια μου να βλέπουν αυτό που έβλεπα.

ΈΝΑ ΠΑΝΕΜΟΡΦΟ ΚΟΡΙΤΣΙ στεκόταν στη μέση του σαλονιού. Φορούσε μαύρο σακάκι, μαύρο πουκάμισο και λευκό παντελόνι. Δεν την έκανα πάνω από δεκαέξι χρονών, αλλά για κάποιο λόγο το επίσημο ντύσιμο δεν φαινόταν παράταιρο πάνω της. Τα μακριά καστανά μαλλιά της ήταν πιασμένα πίσω σε αλογοουρά, τονίζοντας τα ψηλά ζυγωματικά της και τα απαλά γαλανά της μάτια –baby blue, που λένε οι Αμερικάνοι– που έμεναν ανέκφραστα όσο εκείνη μάγευε τους καλεσμένους του Αντζελίνο, κι εμένα μαζί τους.

Καθόταν πίσω από ένα κυκλικό τραπέζι, απολύτως ακίνητη, και έμοιαζε να ακούει την απαλή, υπνωτική lounge μουσική που ακουγόταν από τα ηχεία, καθώς περίμενε υπομονετικά έναν από τους καλεσμένους να ανακατέψει μια τράπουλα, να την κόψει και να διαλέξει τυχαία δυο χαρτιά, σηκώνοντάς τα ψηλά για να τα βλέπουν όλοι. Ήταν το οκτώ καρό και το έξι σπαθί. Το κορίτσι πήρε από τα χέρια του τα χαρτιά, τα ξαναέδειξε σε όλους, τα άφησε κάτω τοποθετώντας τα χέρια της πάνω τους, σαν παίκτρια του πόκερ που φοβάται μη δουν οι υπόλοιποι τι χαρτί έχει, και μετά από μια στιγμή τα άνοιξε ξανά. Μπροστά στα μάτια μας βρίσκονταν δυο κατακόκκινοι άσοι. Σηκώθηκε με μια γρήγορη αλλά όχι απότομη κίνηση, έπιασε έναν άσο σε κά-

θε παλάμη, στριφογύρισε τα χέρια της στον αέρα, και τα χαρτιά μεταμορφώθηκαν σε ρηγάδες. Ένα επιφώνημα ξέφυγε από μια πενηντάρα εύσωμη ξανθιά κυρία που στεκόταν δίπλα μου, φορώντας ένα γούνινο κασκόλ που δυσκολευόταν να ισορροπήσει στον βαρυφορτωμένο από κοσμήματα λαιμό της. Άλλο ένα γύρισμα των χεριών στον αέρα και οι ρηγάδες έγιναν ντάμες. Έπειτα βαλέδες, δεκάρια, εννιάρια, οκτάρια, ώσπου με μια στροφή ακόμα, σαν να συνόδευαν κάποιον εραστή σ' ένα φλογερό ταγκό, τα χέρια της εμφάνισαν ξανά ως διά μαγείας δύο άσους, μόνο που τώρα ήταν οι δύο μαύροι άσοι της τράπουλας. Ένωσα την ανάγκη να χειροκροτήσω, αλλά η μικρή δεν είχε τελειώσει. Άφησε τους άσους στο τραπέζι, έσκυψε πάνω τους και τους φύσηξε. Τους φύσηξε, σαν να 'θελε να τους δώσει πνοή. Αμέσως μετά τους γύρισε ανάποδα και έκανε νόημα προς τους καλεσμένους, αμίλητη πάντα, για να πλησιάσει κάποιος από αυτούς. Η εύσωμη διπλανή μου προθυμοποιήθηκε. Το κορίτσι τής έδειξε τα χαρτιά, χωρίς να τα ακουμπάει, προτρέποντάς τη να τα ανοίξει. Η διπλανή μου έβγαλε ένα μεγαλύτερο επιφώνημα, γιατί μόλις είχαν εμφανιστεί μπροστά της ξανά το οκτώ καρό και το έξι σπαθί.

Όμως τίποτα απ' όλα αυτά δεν ήταν τόσο εντυπωσιακό και τόσο ανατριχιαστικό όσο η εικόνα του ίδιου του κοριτσιού, που παρέμενε σοβαρό, απολύτως αφοσιωμένο στην τέχνη του, μπροστά μας.

Γιατί αυτά τα υπέροχα απαλά γαλάζια μάτια κοίταζαν μονίμως ανέκφραστα, σαν αφηρημένα, το τίποτα και τα πάντα. Κάθε στιγμή.

Γιατί το κορίτσι που μας είχε μαγέψει ήταν τυφλό.